

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní JUDr. Věrou Šimůnkovou ve věci

žalobkyně: **T. H. G. D.**, narozena dne X
státní příslušnost V. s. r.
bytem X

zastoupená advokátem Mgr. Markem Sedlákem
sídlem Příkop 834/8, 602 00 Brno - Zábřovice

proti

žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o **žalobě proti rozhodnutí** žalované ze dne 23. 9. 2019, č. j. CPR-39057-2/ČJ-2018-930310-V234,

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění

1. Žalobkyně se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaná změnila k odvolání žalobkyně rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ú. k., Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 3. 11. 2018, č. j. KRPU-56096-52/ČJ-2018-040022-SV (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) v části doby, po kterou nelze žalobkyni umožnit vstup na území členských států Evropské unie tak, že ji zkrátila na 10 měsíců, ve zbytku

prvostupňové rozhodnutí potvrdila. Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobkyni uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění účinném do 30. 7. 2019 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), stanovena doba, po kterou žalobkyni nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie na 1 rok; a stanovena doba k vycestování z území České republiky do 30 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí.

2. Žalobkyně nesouhlasí s tím, jakým způsobem správní orgán I. stupně a žalovaný posoudili dopad napadeného rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobkyně a jejího manžela. Žalovaný nevzal v úvahu, že žalobkyně a její manžel usilují o sloučení rodiny na území České republiky, přičemž ve věci zamítnutí žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny podala žalobkyně žalobu ke zdejšímu soudu, o které doposud nebylo rozhodnuto. Přesto se do jejich rodinného života zasahuje vyhoštěním v délce deseti měsíců. Žalobkyně zvláště zmiňuje nesouhlas s argumentem žalované, že ona i její manžel jsou státními příslušníky V. a mohou tak svůj rodinný život realizovat kdekoliv, kde budou mít oba dva povolen byt, a nemusí tomu být jen a primárně v České republice. Žalobkyně namítá, že její manžel ze své podnikatelské činnosti v České republice živí ji, obě děti a babičku ve V. a sporuje úvahu žalované, že mohou žít v kterémkoli státě, neboť pokud by manžel se žalobkyní vycestoval, zůstane rodina bez příjmů.
3. Žalobkyně dále namítá, že rozhodnutí neodpovídá ustanovení § 2 odst. 3 a 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a uvádí, že zásah do rodinného života žalobkyně by byl mnohem menší, pokud by jí správní orgány pouze vydaly příkaz k opuštění České republiky podle § 50a zákona o pobytu cizinců. Žalovaná neobjasnila, proč bylo nezbytné žalobkyni uložit správní vyhoštění a nebylo možno věc řešit příkazem k opuštění České republiky. Žalobkyně se rovněž dovolává směrnice Rady 2003/86/ES, o právu na sloučení rodiny (dále jen „směrnice“) a tvrdí, že správní orgány měly postupovat tak, aby případné důsledky jejího údajného neoprávněného pobytu na území České republiky do realizace práva na sloučení rodiny chráněného směrnicí zasáhly co nejméně. Žalobkyně navrhuje napadené rozhodnutí zrušit a vrátit věc žalované k dalšímu řízení a současně jí uložit povinnost k náhradě nákladů řízení.
4. Žalovaná navrhuje, aby žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta, náhradu nákladů nepožaduje. K uplatněným žalobním námitkám žalovaná odkazuje s ohledem na jejich totožnost s odvolacími důvody na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

5. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že dne 14. 3. 2018 byla žalobkyně kontrolována hlídkou cizinecké policie při provádění pobytové kontroly v A. O. c., A., R. n. L. Žalobkyně se hlídce prokázala platným cestovním dokladem V. č. X s vylepeným vízovým štítkem č. X s platností do 1. 8. 2016. Z důvodu, že předložené doklady neopravňovaly žalobkyni k pobytu na území České republiky, byla na místě zajištěna a eskortována do policejní cely. Následujícího dne 15. 3. 2018 bylo žalobkyni oznámeno zahájení správního řízení o správním vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců. Při výsledku provedeném téhož dne žalobkyně na všechny otázky odmítla odpovídat s odkazem na své právo nevypovídat. Současně odkázala správní orgán I. stupně na právního zástupce, jehož plná moc byla do spisu založena dne 14. 3. 2018.

6. Správní orgán I. stupně dožádal Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, neboť lustrací v Cizineckém informačním systému (CIS) zjistil, že s žalobkyní bylo vedeno jiné řízení podle zákona o pobytu cizinců. Rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 28. 1. 2017, č. j. OAM-21186-26/DP-2016, kterým byly zamítnuty dvě žádosti žalobkyně o povolení k dlouhodobému pobytu a které nabylo právní moci dne 15. 5. 2017, a potvrzující odvolací rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech cizinců ze dne 11. 5. 2017, č. j. MV-40832-6/SO-2017, jsou založeny ve správním spisu na č. l. X. Dále správní orgán I. stupně dožádal provedení pobytové kontroly na adrese v K. n. V., kde by se dle CIS měla žalobkyně zdržovat, se zaměřením na vedení společné domácnosti s manželem N. T. C. (dále též jen „manžel žalobkyně“), rovněž státním příslušníkem V.
7. Dne 29. 3. 2018 ve 20:05 byla provedena pobytová kontrola na adrese Š., K. n. V. k osobě žalobkyně a jejího manžela. Bylo zjištěno, že na uvedené adrese dle sdělení domovníka žila v. rodina (muž, žena, dítě), která se asi před měsícem odstěhovala do P. Dále bylo zjištěno, že na zvoncích ani na poštovních schránkách v domě není uvedeno jméno žalobkyně ani jejího manžela. V současné době v domě žijí dva muži v. národnosti, které následně policejní hlídka ztotožnila jako osoby odlišné od manžela žalobkyně. K dotazu policejní hlídky, zda s nimi v bytě bydlí někdo další, uvedli, že tomu tak není. Poté, co byli dotázáni na osobu žalobkyně a jejího manžela a po telefonátu jednoho z nich další osobě, sdělili policejní hlídce, že se žalobkyně a její manžel dostaví do 15 minut, což se stalo. K dotazu policejní hlídky poté uvedl manžel žalobkyně, že v bytě bydlí spolu společně s těmito dvěma muži. K dotazu, ve kterém pokoji spí, ukázal manžel žalobkyně na jeden z pokojů, na který předtím ukázal jako na svoji ložnici jeden z přítomných mužů. Policejní hlídka dále zjistila, že ani jeden z manželů však v bytě nemá hygienické potřeby ani žádné oblečení, rovněž nedisponovali klíči od bytu a v bytě se nenacházeli ani žádné společné fotografie či jiný jejich majetek.
8. Dne 4. 6. 2018 (v neuvedeném čase) byla provedena opakovaná pobytová kontrola na adrese Š., K. n. V. k osobě žalobkyně a jejího manžela. Bylo zjištěno, že na domovních zvoncích není uvedeno jméno žalobkyně ani jejího manžela. Vytěžením obyvatel domu bylo zjištěno, že ve čtvrtém patře žijí osoby v. národnosti. Přímá sousedka poznala na fotografii žalobkyně a uvedla, že ji tu vídá. Hlídce byl následně zpřístupněn byt ze strany dalšího jeho obyvatele v. národnosti. Ten potvrdil, že se žalobkyně se svým manželem do bytu vrací pouze přespat, a ukázal jim jejich pokoj a osobní věci. V tomto pokoji byly vystaveny rámečky s fotografiemi ze svatby, dámská kosmetika, matrace s povlečením ve velikosti dvojlůžka, dámské a pánské oblečení, spodní prádlo, v koupelně hygienické potřeby. Byt se jevil jako používaný.
9. Dne 8. 8. 2018 byl na základě dožádání vyslechnut manžel žalobkyně. Vypověděl, že s žalobkyní se zná asi pět let, z toho jsou tři roky manželé, na společné adrese v K. n. V. žijí od července 2016. Nepřítomnost osobních věcí při prohlídce předmětného bytu v březnu 2018 vysvětlil tím, že zařizovali nový obchod, trávili hodně času tam a měli tam i své osobní věci. Poté se do bytu vrátili, aby neměli problémy při další kontrole. Manžel žalobkyně dále uvedl, že žalobkyni z převážné části živí, společné děti nemají, žalobkyně má pouze děti z předchozího vztahu. K dotazu, zda je mu známo, že žalobkyně pobývá na území České republiky od 15. 5. 2017 neoprávněně, uvedl, že nikoliv. Na dotaz ohledně nějakého majetku žalobkyně na území České republiky, společenských či kulturních vazeb na tomto území odpověděl záporně. K dotazu, zda by vyhoštění žalobkyně považoval za nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života odpověděl kladně s ohledem na to,

že jsou manželé.

10. K posouzení existence možných překážek pro vycestování žalobkyně do země původu si správní orgán I. stupně vyžádal podle § 120a zákona o pobytu cizinců od Ministerstva vnitra závazné stanovisko. Ze závazného stanoviska ze dne 8. 10. 2018, č. j. KRPU-56096-48/ČJ-2018-040022-SV (dále jen „závazné stanovisko MV“) vyplynulo, že vycestování žalobkyně je možné. Podle Ministerstva vnitra z výpovědi žalobkyně ani jejího manžela nevyplynuly informace, které by svědčily o tom, že by žalobkyni po návratu do vlasti hrozila vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti. Z okolností jejího pobytu před odchodem z vlasti i po posouzení jejích motivů odchodu z vlasti nedospělo Ministerstvo vnitra k závěru, že by žalobkyni v případě návratu do vlasti hrozilo nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. Žalobkyně současně s jistotou nepatří do kategorie občanů V., kteří by byli nějak omezeni na cestování do zahraničí, emigraci či repatriaci. Ve V. neprobíhá žádný ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno hodnotit ve vztahu k žalobkyni jako újmu podle § 179 zákona o pobytu cizinců.
11. Dne 12. 10. 2018 vyrozuměl správní orgán I. stupně žalobkyni (prostřednictvím jejího zástupce) o tom, že ukončil shromažďování podkladů pro rozhodnutí ve věci. Poučil ji mj. o procesních právech podle § 36 odst. 1 správního řádu a o tom, že právo vyjádřit se k podkladům rozhodnutí může využít ve lhůtě sedmi dnů, čehož žalobkyně nevyužila.
12. Prvostupňovým rozhodnutím ze dne 3. 11. 2018 bylo žalobkyni uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců; stanovena doba, po kterou žalobkyni nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie na 1 rok; a stanovena doba k vycestování z území České republiky do 30 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání ze dne 15. 11. 2018. V odvolání jednak namítla, že nebyl zjištěn skutečný stav věci, neboť rozhodnutí o žádosti žalobkyně o povolení k dlouhodobému pobytu nenabylo právní moci 18. 2. 2017, ale až nabytím právní moci odvolacího rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech cizinců. Dále žalobkyně vyjádřila nesouhlas se způsobem, jakým byl posouzen dopad do rodinného a soukromého života žalobkyně a jejího manžela. V prvostupňovém rozhodnutí nebylo zohledněno, že žalobkyně usiluje o sloučení rodiny na území České republiky a uloženým správním vyhoštěním se jí společný rodinný život odpírá. V této souvislosti nesouhlasí s tím, aby jí odeprání výpovědi v řízení bylo kladeno k tíži.
13. Napadeným rozhodnutím ze dne 23. 9. 2019 žalovaná změnila prvostupňové rozhodnutí v části doby, po kterou nelze žalobkyni umožnit vstup na území členských států Evropské unie tak, že ji zkrátila na 10 měsíců, ve zbytku prvostupňové rozhodnutí potvrdila. Žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí přisvědčila odvolací námitce žalobkyně a zkonstatovala, že neoprávněný pobyt žalobkyně skutečně nezapočal dne 18. 2. 2017, nýbrž až dnem následujícím po nabytí právní moci odvolacího rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech cizinců, k němuž je však třeba připočít ještě předpokládanou lhůtu čtyřiceti dnů, která by byla žalobkyni stanovena ve výjezdním příkazu. Žalovaná tedy stanovila den, od kterého se počíná neoprávněný pobyt žalobkyně na území na 26. 6. 2017 a zkrátila v této souvislosti dobu, po kterou žalobkyni nebude umožněno pobývat v členských státech Evropské unie, na 10 měsíců. K zásahu do soukromého a rodinného života žalovaná zejména uvedla, že žalobkyně odmítla v řízení vypovídat a tudíž neuvedla skutečnosti, které by jí mohly svědčit ku prospěchu, když současně nelze po správním orgánu I. stupně požadovat, aby je opatroval výhradně z moci úřední. V průběhu prvostupňového řízení ani v odvolání žalobkyně neuvedla žádné skutečnosti žalobkyni

svědčící, které by mohl správní orgán I. stupně, resp. žalovaná použít. Žalovaná zkonstatovala, že správním vyhoštěním sice bude zasaženo do soukromého a rodinného života žalobkyně, nikoli však nepřiměřeně. Žalovaná vyšla z toho, že ve V. má žalobkyně dvě nezletilé děti a babičku, na území České republiky nemá žádný majetek, ani ji k této zemi nevážou žádné kulturní či sociální vazby. Manžel žalobkyně je rovněž státním příslušníkem V., byť má na území České republiky povolen pobyt, a je tudíž jen na jejich společném rozhodnutí, kde budou svůj rodinný život realizovat, když to nemusí být pouze v České republice. Žalovaná rovněž přihlédla k délce pobytu žalobkyně na území České republiky a uvedla, že zkrátila dobu, po kterou nelze žalobkyni umožnit vstup na území členských států Evropské unie i proto, že si žalobkyně vytvořila v České republice vazbu (manžela), který je však rovněž státním občanem V. Žalovaná též přezkoumala způsob, jakým posoudil přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně správní orgán I. stupně, a dospěla k závěru, že posoudil všechna rozhodující hlediska a jeho závěry aprobovala.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

14. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a že obsahuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.).
15. Soud ve věci rozhodl bez jednání, neboť žalobkyně i žalovaná výslovně s takovým procesním postupem souhlasily.

Posouzení žalobních bodů

16. Žaloba není důvodná. Při posouzení věci soud vyšel zejména z následující právní úpravy.
17. Podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců „[p]olicie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 3 let, pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu.“.
18. Podle § 119 odst. 2 zákona o pobytu cizinců „[r]ozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.“.
19. Podle § 50a odst. 1 zákona o pobytu cizinců „[p]obývá-li cizinec, který je držitelem platného oprávnění k pobytu vydaného jiným členským státem Evropské unie, na území neoprávněně, policie mu vydá rozhodnutí o povinnosti opustit území.“.
20. Podle § 50a odst. 3 zákona o pobytu cizinců „[r]ozhodnutí o povinnosti opustit území policie vydá dále
 - a) cizinci staršímu 15 let, který nevyužil možnosti dobrovolného návratu podle zvláštního právního předpisu²⁾, za účelem opuštění území, jestliže
 1. bylo řízení o udělení mezinárodní ochrany zastaveno, protože cizinec neposkytl údaje k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany,
 2. nevystoupal po pravomocném ukončení řízení ve věci mezinárodní ochrany z území ve lhůtě

uvedené ve výjezdním příkazu nebo ve lhůtě do 30 dnů, nebyl-li cizinci výjezdní příkaz udělen, nebo

3. mu uplynula doba oprávnění k pobytu na území uděleného osobě požívající doplňkové ochrany (§ 124b),

b) cizinci, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území a má být předán podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009; totéž platí i pro cizince, který má být předán podle přímo použitelného předpisu Evropské unie³⁷⁾ a je mu umožněno dobrovolné vycestování, nebo

c) cizinci, u kterého nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, není-li cizinec oprávněn pobývat na území.“.

21. Podle § 50a odst. 6 zákona o pobytu cizinců „[j]e-li v řízení o správním vyhoštění zjištěno, že důsledkem rozhodnutí o správním vyhoštění by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince a pobývá-li cizinec na území neoprávněně, považuje se zahájené řízení o správním vyhoštění za řízení o povinnosti opustit území. Policie cizince o této skutečnosti vyrozumí bez zbytečného odkladu. Lhůta pro vydání rozhodnutí o povinnosti opustit území běží ode dne, kdy byl cizinec o této skutečnosti vyrozuměn.“.
22. Žalobkyně napadá způsob, jakým správní orgány obou stupňů posoudily dopad rozhodnutí o vyhoštění do jejího soukromého a rodinného života. Soud k tomuto žalobnímu bodu úvodem předesílá, že žalobkyně odmítla ve věci před správním orgánem I. stupně vypovídat a nevyužila práva vyjádřit se k předmětu řízení a k podkladům prvostupňového rozhodnutí. Je právem žalobkyně ve věci nevypovídat, stejně jako nevyužít svého práva vyjadřovat se ke shromážděným podkladům. Tato skutečnost sama o sobě nemůže a také ani nebyla správními orgány přičítána žalobkyni k tíži, nicméně i využití práv tímto způsobem s sebou nese určité důsledky, a to zejména v té podobě, že se správní orgány nedozvědí o některé okolnosti, k níž by jinak přihlédly a kterou současně nemají za povinnost zjišťovat z moci úřední. Soud se v tomto ohledu ztotožňuje se závěrem, z něhož vycházely správní orgány obou stupňů, tedy že povinnost řádného zjištění skutečného stavu věci pro správní orgány neznamená, že jsou povinny z moci úřední vyhledávat jakoukoli skutečnost, která by mohla svědčit ve prospěch žalobkyně, pokud ona sama takové skutečnosti ani neoznačí a naopak v dané věci odmítne cokoli uvést s odkazem na právo nevypovídat a ani posléze v řízení (již zastoupena advokátem) žádné rozhodné skutečnosti neuvede (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 2. 2011, č. j. 2 As 104/2010 – 91). Úvaze správních orgánů o tom, že žalobkyně s nimi nespolečně pracovala, rozumí soud tak, že jim právě tyto okolnosti, které by mohly mít za následek převážení veřejného zájmu na jejím soukromém a rodinném životě, žalobkyně nesdělila a správní orgány tak vycházely ze skutečností, které se jim podařilo zjistit. V dané situaci bylo zájmem žalobkyně, aby snesla správním orgánům argumenty na podporu svého tvrzení o tom, že napadeným rozhodnutím bylo do jejího soukromého a rodinného života nepřiměřeně zasazeno, což však neučinila.
23. Soud se neztotožňuje s tvrzením žalobkyně, že by žalovaná a před ní správní orgán I. stupně nevzaly v úvahu, že žalobkyně usiluje o získání povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky. Naopak tuto okolnost správní orgány obou stupňů výslovně zmínily a část správního spisu o této žádosti zahrnuly do spisu v nyní souzené věci. Vyšly však zcela správně ze skutečnosti, že žádost žalobkyně byla zamítnuta, na čemž nic nemění fakt, že proti zamítavému rozhodnutí podala následně správní žalobu k soudu, o které

nebylo dosud rozhodnuto. Z rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech cizinců ze dne 11. 5. 2017, č. j. MV-40832-6/SO-2017 (založené na č. 1. X a n.) soud zjistil, že žádost žalobkyně byla zamítnuta proto, že se nepodařilo ověřit údaje uvedené v žádosti. Zamítavé rozhodnutí nabylo právní moci a bylo povinností žalobkyně opustit území České republiky, k čemuž měla lhůtu čtyřiceti dnů. Tím, že žalobkyně na území České republiky nadále setrvala, ač si musela být vědoma toho, že nemá žádný platný pobytový titul, přivodila si zahájení řízení o správním vyhoštění z důvodu podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců. I podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu vydá policie v souladu se zákonem o pobytu cizinců rozhodnutí o správním vyhoštění, a to v případě, že jsou naplněny podmínky dané v některém z ustanovení (nebo současně ve vícero ustanoveních) § 119 tohoto zákona (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 5. 2012, č. j. 1 As 38/2012 – 38). Správní orgán I. stupně tak neměl na výběr, zda se žalobkyní řízení o správním vyhoštění zahájí či nikoli, pokud žalobkyně naplnila skutkovou podstatu, jejímž důsledkem je ze zákona zahájení řízení o správním vyhoštění. Současně správní orgány obou stupňů vážily okolnosti uvedené zejména v § 119a zákona o pobytu cizinců, pro které by nebylo možno rozhodnutí o správním vyhoštění vydat. V nyní posuzované věci zejména intenzita zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně. Rovněž bylo vyžádáno i závazné stanovisko MV, proti kterému však žalobkyně nebrojila.

24. Jak judikoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 7. 2015, č. j. 3 Azs 240/2014-35, „[p]osouzení, zda by správní vyhoštění mohlo vyvolat nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince (§ 119a odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky), není věcí správního uvážení správního orgánu, ale otázkou interpretace a aplikace neurčitěho právního pojmu.“ Jde tedy o otázku interpretace a aplikace hmotného práva, jejíž přezkum správními soudy není (na rozdíl od užití správního uvážení) nikterak omezen. Ze samotné podstaty pojmu „přiměřenost“ (§ 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců) vyplývá, že se tu poměřují minimálně dvě hodnoty, a to konkrétně právo na soukromý a rodinný život cizince (žalobkyně) s oprávněným zájmem státu na dodržování jeho právních předpisů, mezi nimiž je třeba nalézt spravedlivou rovnováhu. Váhu těchto hodnot posoudila žalovaná v nyní souzené věci ve prospěch zájmu druhého, byť sama uvedla, že k zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně dojde, nebude se nicméně jednat o zásah nepřiměřený a tuto svou úvahu řádně zdůvodnila na základě všech zjištění, která vyšla v průběhu řízení najevo při zohlednění, že žalobkyně nenabídla správním orgánům obou stupňů žádné další okolnosti, při jejichž zohlednění by mohl převážet právě zájem na soukromém a rodinném životě žalobkyně.
25. K námitce, že je napadeným rozhodnutím žalobkyni odpírán rodinný život soud konstatuje, že žalobkyně legálně pobývala na území České republiky až od 5. 7. 2016, manželství uzavřela dne 6. 5. 2015 ve V. v situaci, kdy manžel žalobkyně byl držitelem povolení k trvalému pobytu na území České republiky. Ačkoli soud připouští, že nucený návrat do země původu může pro žalobkyni představovat určitý zásah do soukromého a rodinného života spočívající v nutnosti opustit manžela, jemuž svědčí povolení k trvalému pobytu, tento zásah však nedosahuje takové intenzity, aby mohl být považován vzhledem ke všem okolnostem za nepřiměřený. Manželství bylo uzavíráno v situaci, kdy žalobkyni nesvědčilo žádné oprávnění pobývat na území České republiky, zatímco její manžel byl v té době držitelem povolení k trvalému pobytu. Žalobkyně získala oprávnění pobývat na území České republiky více než rok po uzavření manželství (13. 6. 2016) a byla jeho držitelkou zhruba jeden rok (15. 5. 2017). Žalobkyně proto musela při uzavírání manželství

a při úvahách o dalším společném rodinném životě se svým manželem počítat s tím, že budou nuceni žít odděleně, pakliže se její manžel rozhodne realizovat své povolení k trvalému pobytu na území České republiky. Žalobkyně mohla jistě uvažovat i o tom, že se rovněž pokusí o získání pobytového titulu v České republice, nicméně si musela být vědoma, že na jeho získání není právní nárok a tudíž, že se tato její snaha může ukázat jako marnou. Žalobkyně nemá na území České republiky žádný majetek ani žádné sociální ani kulturní vazby. Jedinou vazbu, kterou na území České republiky žalobkyně má, je manžel, který však je rovněž státní příslušník V.

26. Soud pak rovněž nemohl nechat bez povšimnutí jisté nesrovnalosti, které při posuzování společného soužití žalobkyně a jejího manžela vyplynuly. Při první pobytové kontrole dne 29. 3. 2018 nejen že na adrese udávaného společného pobytu nebyly nalezeny žádné společné věci svědčící o vedení společné domácnosti, ale v průběhu kontroly vyšlo najevo, že místnost, která měla být společnou ložnicí manželů, byla současně chvíli předtím jedním ze spolubydlících mužů označena jako jeho ložnice. Při další pobytové kontrole se sice již vše jevílo tzv. standardně, nicméně i tak má soud pochybnosti, zda, kde a jakým způsobem vedla žalobkyně se svým manželem rodinný život. Soud uznává, že každý si svůj rodinný život může podle platného práva vést po svém, nicméně v nyní souzené věci byl tvrzený zásah do rodinného života podstatnou okolností, na níž závisel výsledek řízení. V daném případě způsob vedení rodinného života byl předmětem zjišťování správních orgánů, a tudíž nemohlo svědčit ve prospěch žalobkyně, pokud o vedení společného rodinného života existovaly pochybnosti a žalobkyně se je nijak nepokusila rozptýlit, neboť k věci nic neuvedla. Manžel žalobkyně ve výpovědi sice uvedl, že převážně se žalobkyní pobývali v obchodě, který aktuálně zařizovali, nijak blíže však další okolnosti neupřesnil, aby z nich případně mohly správní orgány vycházet. Žalobkyně rovněž nemá na území České republiky žádné děti. Naopak žalobkyně uvádí, že ve V. žije její matka a dvě děti z předchozího vztahu a žalobkyně se tudíž má kam vrátit. S ohledem na tyto okolnosti soud nepovažuje zásah do soukromého a rodinného života za nepřiměřený a tedy ani nemá za to, že by nebylo možné za těchto okolností rozhodnutí o správním vyhoštění vydat.
27. Žalobkyni nelze přisvědčit ani, pokud tvrdí, že bylo napadeným rozhodnutím zasaženo do jejího práva realizovat svůj rodinný život na území České republiky. Z práv ve smyslu čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, respektive článku 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (publ. pod č. 209/1992 Sb.) totiž nevyplývá nutně právo na vstup či pobyt v zemi, kde pobývá manžel cizince, jak vyslovil Evropský soud pro lidská práva ve svém rozsudku *Abdulaziz, Cabales a Balkandali proti Spojenému království* ze dne 28. 5. 1985, stížnosti č. 9214/80; 9473/81; 9474/81 (v anglickém jazyce dostupné z http://www.echr.coe.int/ECHR/Homepage_EN) a tento závěr potvrdil i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 16. 5. 2007, č. j. 2 As 78/2006-64. Soud uzavírá, že správní orgány zjistily v potřebném rozsahu skutečnosti nutné pro posouzení přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně, v relevantních souvislostech je vyhodnotily a soud neshledal v této úvaze žádných mezer ani pochybností.
28. Žalobkyně též namítá, že její manžel z podnikatelské činnosti v České republice živí nejen ji, ale též dvě děti žalobkyně a její matku ve V. Pokud by tedy manžel vycestoval s ní, zůstane celá rodina bez příjmů. Soud předně konstatuje, že napadené rozhodnutí se nevztahuje na manžela žalobkyně ani nemá žádné dopady na jemu udělené povolení k trvalému pobytu na území České republiky. Může tedy dál pokračovat ve své činnosti

bez ohledu na výsledek projednávané věci a nadále může finančně zabezpečovat ze svých příjmů žalobkyni i zbytek rodiny ve V. Soud již výše vyložil, za jakých okolností žalobkyně manželství uzavírala a k tomu dodává, že situace žalobkyně je nyní prakticky totožná se situací v okamžiku, kdy uzavírala manželství a plánovala rodinný život. Stejně jako tehdy, tak i nyní žalobkyně žádný pobytový titul na území České republiky nemá, zatímco manžel žalobkyně jím disponuje. Stejně tak soud vyložil, že žalobkyni nesvědčí veřejné subjektivní právo realizovat svůj rodinný život bez dalšího a ze všech okolností na území státu, v němž její manžel má přiznáno právo trvalého pobytu. Žalobkyně tedy nemůže účinně argumentovat tím, že společně s ní bude muset odcestovat i manžel, neboť to tak není a je pouze rozhodnutím manžela žalobkyně, resp. jejich společným rozhodnutím, jak se za situace, která nastala, dále zachovají. Samotný argument, že rodina ztratí živitele, nemůže obstát, neboť nic takového z napadeného rozhodnutí neplyne. Soud znovu připomíná, že si je vědom, že povinnost vycestovat z území České republiky může pro žalobkyni představovat určitou újmu i v tomto ohledu, nicméně nikoli újmu nepřiměřenou, neboť na samu ekonomickou situaci rodiny napadené rozhodnutí žádný vliv nemá. Viděno čistě ekonomickou optikou může manžel žalobkyni žít jak z území České republiky, tak z jiné země, v níž bude legálně pobývat.

29. Pokud dále žalobkyně namítá, že rozhodnutí neodpovídá § 2 odst. 3 a 4 správního řádu, když řešení není v souladu s veřejným zájmem, neodpovídá okolnostem případu a nebyly při něm šetřeny oprávněné zájmy osob, jichž se napadené rozhodnutí týká, ani v tom nelze dát žalobkyni za pravdu. V nyní souzené věci se soud ztotožňuje se závěry žalovaného, které ostatně sám již výše zopakoval, že veřejný zájem na vyhoštění převážil nad veřejným zájmem na soukromém a rodinném životě žalobkyně, neboť nic, co v řízení vyšlo najevo, nepředstavuje újmu natolik závažnou, aby tomu bylo naopak. Je třeba vzít v úvahu, že nelegální pobyt žalobkyně na území České republiky rozhodně nebyl krátkodobý ani nezaviněný. Žalobkyně si musela být vědoma toho, že ode dne 16. 5. 2017 pobývá v České republice neoprávněně a v tomto stavu vědomě setrvala téměř 10 měsíců do dne zajištění. Podstatné je tedy rovněž to, že tento protiprávní stav musela ukončit až pobytová kontrola, v jejímž důsledku pak bylo zahájeno správní řízení, které vyústilo ve vydání napadeného rozhodnutí. Teprve pokud by převážil veřejný zájem na soukromém a rodinném životě žalobkyně, chyběl by veřejný zájem na vyhoštění. To by pak vedlo k žalobkyní požadovanému postupu podle § 50a odst. 3 písm. c) ve spojení s odst. 6 zákona o pobytu cizinců. Jak již bylo ale shora vysvětleno, v případě žalobkyně jakékoliv hájitelné tvrzení o existenci rodinného a soukromého života v České republice chybí, a proto veřejný zájem na jejím vyhoštění nutně převládá.
30. Žádné důvody umožňující uložení pouhé povinnosti opustit území podle § 50a zákona o pobytu cizinců se na žalobkyni nevztahují a naopak byly beze zbytku naplněny skutkové předpoklady pro uložení právního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců. Na žalobkyni se zjevně nevztahovalo ani ustanovení § 50a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, protože ani ke dni zahájení správního řízení o vyhoštění nedisponovala platným oprávněním k pobytu vydaným jiným členským státem Evropské unie. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 23. 2. 2012, č. j. 9 As 102/2011-80, dovodil, že „[s]právní vyhoštění je svým obsahem rozhodnutím nikoli sankční povahy, ale toliko správním rozhodnutím, které obsahově vyjadřuje zájem státu na tom, aby se jím dotčený cizinec na území státu nezdržoval. (...) Tato v zásadě preventivní podstata správního vyhoštění má svůj význam zejména z hlediska zavinění cizince, které není třeba prokazovat a při ukládání správního vyhoštění se vychází z toho, že naplnění určité skutkové podstaty znamená pro stát automaticky

nutnost nařídít cizinci, aby opustil území České republiky a zakázat mu pobyt na území České republiky i po určitou v rozhodnutí stanovenou dobu v budoucnu.“ Implicitně pak je z napadeného rozhodnutí zřejmé, že postup podle § 50a zákona o pobytu cizinců nebyl zvolen proto, že žalovaná nedospěla k závěru, že by rozhodnutí o správním vyhoštění bylo zásahem do soukromého a rodinného života pro žalobkyni nepřiměřeným.

31. Pokud se žalobkyně dovolává výše zmíněné směrnice, pak tak opět činí toliko v obecné rovině a neuvádí, čím konkrétně měla být tato směrnice ze strany České republiky, resp. jejích orgánů porušena. Předmětná směrnice je implementována do zákona o pobytu cizinců, žalobkyně tedy práva z této směrnice může za stanovených podmínek realizovat. Ze správního spisu plyne, že žalobkyně si žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území České republiky podala, avšak ta byla pravomocně zamítnuta. Jakkoli toto řízení není předmětem přezkumu v nyní souzené věci, nelze z pouhého zamítnutí žádosti usuzovat, že došlo k porušení unijní směrnice.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

32. Soud uzavírá, že vzhledem k tomu, že žalobní body jsou nedůvodné a soud nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, byla žaloba zamítnuta jako nedůvodná (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
33. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nebyla v řízení úspěšná, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšné žalované soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť jí v řízení nevznikly žádné náklady převyšující náklady na běžnou administrativní činnost a ostatně je ani nepožadovala.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha, 26. listopadu 2019

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
soudkyně